

CSAKOSZ – ÉLETMŰDÍJ 2014

Dr. Hajnal Ferenc

SALÁNZUG - DÉL-KALFORNIA - KLINIKAKERTI BARAKK

Túrkevén, büszke nagykun kisvárosban születtem és nőttem fel,

18 éves koromig annak észak-keleti szegletében, szegény emberek lakta „csalánzug” nevű, nagyrészt nádtetős parasztházakkal övezett girbe-gurba utcácskákban. Falusias kis gimnáziumból jövet csak a második lépcsőfokon értem fel korábbi álomomhoz, hogy orvostanhallgató legyek.

A fokok között messze pozitív számításaimon felül belekóstoltam az élet iskolájába a szegedi Elmeklinika és a Mentőszolgálat segédápolójaként. Végigcuppogtam 1968. végét és a következő januárt gumicsizmám szárát kézzel kihúzogotva a hóval vegyes paraffinos nyersolajban a nagy algyői olajkitörésben - sok társammal egyetemben nem is gondolva arra, hogy egyetlen kóbor szikra elkerülésén múlhattak későbbi napjaink. Közben megtanultam felelősnek lenni másokért és magamért, szolgálni, a kollegiális sor végén állva nem hibázni sem szakmában, sem jómodorban (ma kommunikációnak nevezik), gyorsan és nem hibázva dönteni és cselekedni, végül pedig nagyon megbecsülni azt, ha valaki esélyt kap arra, hogy feljebb lépjen feljebb kerüljön. Így hát szorgalmas, alapos diák lettem, nem sajnáltam az időt és energiát a kötelezőn túli semmilyen vállalástól, első pillanatától éreztem, értékeltem és jósorsom áldásaként értem meg, hogy az egyik legjobb szegedi tudományos műhelyben tölthetem hallgatóként négy évet, amely a kutató munka alapjai betekintésen túl meg is nyitotta számomra a klinikai pálya kapuját. Belklinika-i éveim szokásosan teltek, igyekeztem jó belgyógyásszá majd gasztroenterológussá válni, mindazonáltal utólag is mondhatom, hogy a minden évben kiemelkedőek voltak számomra a másfél hónapos falusi körzeti helyettesítések a szegedi homokhátság falvaiban és tanyáin.

Tíz év klinikusi igyekezet után kaptam lehetőséget arra, hogy külföldi ösztöndíjas legyek, a Dél-kaliforniai Egyetem Los Angeles Megyei Kórházának gasztroenerológiai osztályára és kutató laborjába kerüljek.

Kutatói feladataim mellett lehetőségem volt arra is, hogy egy óriási egyetemi kórház mellett betekintsek az amerikai egészségügy egyéb részeinek működésébe, köztük a GP rendszer működésébe, az utánpótlás képzésébe. Több barátom, sőt néhány GP rezidens is vállalt klinikai kutatást, egy-két hétre hozzám kerültek.

Több mint két év után, 1988-ban kerültem haza, egy-két éves röptének tűnő visszaszokás után már jöttek is a 90-es évek, 91. őszén már meg is kaptam akkori főnökömtől és a rektortól a felkérést az akkori SZOTE képviselőjére általános orvosi témakörben, 1992. januárban pedig már résztvevője lehettem a az első kompetencia lista alkotói közösségnek Kecskeméten. Még abban az évben elindítottuk a graduális „családorvosi ismeretek” tantárgyat, decemberben pedig elsőként adtunk helyet az induló családorvos rezidensi programnak. A munkát az első években oktató csoport szervezeti formában folytattuk, mely családorvoslás iránt fogékony egyetemi oktatókból és lelkes, oktatói múlttal rendelkező háziorvosokból állt össze. Néhány évig igyekeztem több lábbon állni és előremenni, de 1996., a Családorvosi Intézet megalapítása után már a máig tartó utat hagytam meg magamnak. Új egyetemi tanszék megalapítójaként folytathattam tevékenységemet.. Az intézetet 1996-ban alapította meg az akkori Egyetemi Tanács - elsőként a vidéki egyetemek közül. Mindenek előtt oktatási feladataink elvégzése érdekében igyekszünk tanszékünkhöz külső, főleg gyakorló háziorvos és klinikus munkatársakat integrálni, velük stabil és etikus kapcsolatot kialakítani, ill. magas színvonalú, minőségi munkájuk feltételeit folyamatosan biztosítani. A rezidensek záró számonkérésének, az un. licence vizsgáknak követelményrendszerét és módszerét kezdetben kidolgoztuk, 1993-tól, 1998. végéig több mint 900, nagyrészt régióinkban dolgozó háziorvos jelentkezett be a szakvizsgát megelőző továbbképző programunkba. A jórészt elméleti tananyagot az 1993-ban megalkotott háziorvosi kompetencia lista alapján intézményünk vezető, diagnosztikus szakmájú és klinikus, oktatóinak bevonásával dolgoztuk ki és általában tanfolyami formában folytattuk le a kollégák felkészítését. Az 1994-ben elkészült anyagok minden érintett elismerését kiváltva mintegy 450 vizsgára kötelezettet segítettek a szakképesítés megszerzéséhez. Előzőleg csaknem 400 tanfolyami előadáson, közel 1.000 előadói közreműködést és több mint 50.000 oktatotti megjelenést regisztráltunk. Posztgraduális képzéseink külön fejezeteként több száz más klinikai szakmából alapellátás felé tartó szakorvos pályamódosítását segítettük elő – minden területen biztosítva az elvárt szakmai színvonalat is. Általam kezdettől vallottak szerint a hatékony oktató munkához elengedhetetlen, hogy a Családorvosi Intézet saját szakmáját önmaga művelje is. 1997. elején tehát - elsőként és eddig egyetlenként az országban – megnyitottuk az egyetem Családorvosi Oktató Rendelőjét.

2000-től kezdve az eddigi miniszteri vezetők alkalmasnak tartottak arra, hogy a Szakmai Kollégiumát vezethessem.

1998-ban szerencsém volt bekapcsolódni a szakma európai közéletébe, a MOTESZ delegátusa lettem a UEMO-ban.

2007-től 2010-ig alelnökként, majd 2011-es kezdettől a magyar elnökség vezetőjeként van szerencsém képviselni a magyar családorvosi közösséget.

.... És végül:

CSAKOSZ - Szeged